

hvor selve Livslykken stod paa Spil for ham, vilde og kunde han ikke give Afkald.

Dagene — mørke og sludfulde Efteraarsdage — gik hen i Uro og Spænding. Hver Formiddag stod han ved sit Vindu paa den Tid, da der kunde ventes jysk Post, og spejdede efter den røde Frakke. Det var fra Kærsholm, Frelsen skulde komme. Han stod til Stadighed i Brevveksling med Hofjægermesterinden, hvem det aabenbart var en Tilfredsstillelse at være Budbringer mellem ham og Bøstrup Præstegaard. Hun sendte vel aldrig ligefrem Hilsen fra Inger men lod ham dog tydelig forstaa, at han ikke var glemt af hendes unge Veninde, og at de ofte talte sammen om ham. Ogsaa om Udtørringsforetagendet skrev hun hver Gang men mere og mere forbeholdent. Der var bleven holdt et Par Møder af Lodsejerne, og hendes Mand havde taget sig ivrig af Sagen. »Men der er desværre megen Uenighed om den,« — skrev hun sidst — »saa Udsigterne er i Øjeblikket vist ikke lyse.«

Som for at føje Spot til Skade indløb der i de samme Dage et udenlandsk Brev til ham, der naaede ham ad lange Omveje og blandt andre Steder ogsaa havde været paa Kærsholm. Brevet kom fra Rom og sendtes ham af den unge Kunstner, som paa Bestilling af Baronessen havde modelleret hans Byste dernede. Billedhuggeren skrev, at Bysten nu stod færdig i Marmor og kunde af-